

MAG

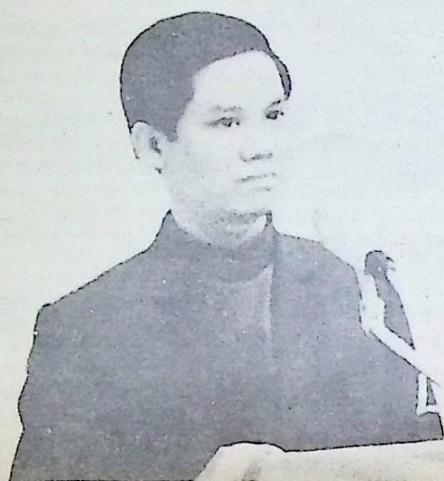
930309

Proletarer i alle lande, forén jer

AALBORG UNIVERSITETSBIBLIOTEK
Universitetsbiblioteket

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister 5/75 1 kr. 6. årgang

STØT OPBYG-
NINGEN AF
DET FRIE
SYDVIETNAM

PRG's repræsentant Liang taler på KAM-1's 1. maj-møde i Kbh.

"INTET ER MERE DYREBART END UAFHÆNGIGHED OG FRIHED" udtalte vores højtærede præsident Ho Chi Minh. Det vietnamesiske folk har nu realiseret disse udødelige ord og er blevet herre over sin egen skæbne og fremtid. Begivenhederne i Vietnam har vendt en ny side i Historiens store bog. Vores opgave er nu at rense landet for det gamle regimes råddenskab og dekadence, genopbygge vort krigshærgede land og så hurtigt som muligt hele krigens sår og skabe et nyt og lykkeligt samfund for hele det vietnamesiske folk.

Vi står i øjeblikket over for enorme økonomiske vanskeligheder i vort arbejde for at stabilisere befolkningens liv. Et særligt problem udgør flygtningene og de mennesker, der i årevis har været indeslæret i USA/Thieu-regeringens koncentrationslejre og fængsler. Reorganiseringen og genopbygningen af det nye samfund vil kræve en meget stor indsats - Vi håber og tror, at I fortsat vil hjælpe og støtte vort land i disse vanskelige efterkrigstider".

Sådan sluttede LIANG - repræsentant for Sydvietsnams Provisoriske Revolutionsregering (PRG) sin tale på Kommunistisk Arbejderforbunds 1. maj-møde i København. Vi har gjort hans ord til vore og retter dem nu til alle Arbejderbladets læsere. I sidste nr. af bladet startede vi en indsamling under parolen STØT OPBYG- NINGEN AF DE BEFRIEDE OMRÅDER. Idag kan vi skrive STØT OPBYGNINGEN AF DET FRIE SYDVIETNAM! Pengene vil gå ubeskåret og betingelsesløst til PRG's kontor her i København og af LIANG's tale fremgår det hvad de vil blive brugt til. Læs mere inde i bladet om PRG's politik for opbygningen af landet. Vi kan oplyse at da dette nr. af bladet gik i trykken havde læsere i København, Odense, Horsens, Ålborg, Århus indsat tilsammen 4660, 05 kr. på girokontoen, en del af beløbet indsamlet på Kommunistisk Arbejderforbunds 1. maj-møder landet over.

Vi opfordrer læsere og medlemmer til at forstærke indsatsen. Det endelige resultat vil blive offentliggjort i næste nr. af Arbejderbladet, og vi opfordrer derfor til at man har indsat sit beløb senest d. 27. maj. Gør det hellere med det samme! Benyt vedlagte girokort!

STØT SYDVIETNAMS PROVISORISKE REVOLUTIONS-
REGERING. STØT GIRO 2 27 53 33
Adresse: Peder Lykkesvej 91 1.th. 2300 S

**Arbejder-
bladet
skifter
format
og pris**

Fra næste nr. af Arbejderbladet vil vi gå over til et lidt mindre og mere "handy" format, men samtidig øge sideantallet til 12 sider. Det vil svare til mellem 9 og 10 sider i det nuværende format, altså en forøgelse af stofmængden på ca. 13 procent. Samtidig ser vi os desværre nødsaget til, også fra næste nr. at hæve prisen til 2 kr. pr. eksemplar. Du har altså 4 uger fra nu af, til at sikre dig et abonnement til gammel pris!

10 TILLIDSMÆND
FORSØGTE AT
LATTERLIGGØRE
B&W-ARBEJDERNE

"Hvad siger de på B&W?" "er der ofte blevet spurgt, når begivenhederne tilspidsedes."

Sådan står der på omslaget af Fællesklubbens 50 års jubilæumsbog, Øens Folk fra 1973.

At begivenhederne i dag tilspidses og skærpes som følge af kapitalismens tiltagende krise, det ved enhver.

Den socialdemokratiske regerings overenskomst-diktat, som blev gennemført uden organiseret modstand fra arbejdspladserne, har givet arbejdsgiverne blod på tanden.

På jernbaronernes generalforsamling, tirsdag den 22. april, udtalte formanden Poul Madsen (der er næstformand i B&W A/S), at alle arbejdsgivere "nu bliver enige om at standse enhver generel lønstigning". Han kritiserede også mange virksomheder, der ikke havde "holdt tilstrækkeligt igen på løgnvidningen".

På B&W værft var ledelsen allerede gået til offensiv mod de lokale løn og arbejdsforhold men uden særlig held.

Med de indledende ord i erindring ("Hvad siger de på B&W?") tænkte ledelsen. Kan vi få presset et faktisk lønstop igennem på B&W, så er vejen banet for, at dette kan brede sig, som ringe i vandet, til den øvrige del af jernindustrien. Man besluttede derfor at skabe en dramatisk situation, hvor der også indgik, at værftet måske måtte lukke.

Onsdag den 23. april, altså dagen efter jernbaronernes generalforsamling, havde ledelsen bevilget en time med betaling i forbindelse med frokostpausen til afholdelse af et arbejdermøde.

Her forelagde først Fællestillidsmanden Erik Hansen og derefter arbejderrepræsentanten i aktieselskabet B&W's bestyrelse, Helmer Hansen den alvorlige situation.

Erik Hansen fortalte om hans møde med Bonde Nielsen og samstemmende med Helmer Hansen, der dagen før var blevet hentet til et ekstraordinært bestyrelsesmøde, bedyrede de begge, at de havde set Bonde Nielsen dybt i øjnene og var overbevist om at han mente sgu hvad han sagde.

Derfor anbefalede de kollegaerne sammen med 9 andre tillidsmænd, at stemme ja til en udtalelse, der indeholdt følgende afsnit:

"Tillidsmændene beslutter derfor, at indtil løsninger på disse problemer er fundet, vil vi fastholde det nuværende lønniveau, men fastholder dog, at de bestående lønftaler ikke forringes. Vi standser dermed alle lønaktioner, indtil løsninger i systemudvalget er fundet, og de er godkendt af alle parter. Med denne udtalelse tager vi stilling til en øjeblikkelig situation, og vi afskriver os ikke hermed retten til i fremtiden at aktionere mod en lønpolitik, vi er utilfredse med".

Kl. 15⁰⁰ samme dag havde bestyrelsen for aktieselskabet B&W indkaldt aktionærerne til ekstraordinær generalforsamling og

Fortsættes side 7

Kolbøttekongen Erik Hansen og stik-i-rend-Helmer.

LINDØ-ARBEJ-
DERE STØT-
TER PRG

På stilladsbyggernes klubgeneralforsamling på Lindø-værftet mandag d. 21. april indsamledes 145 kr. og bevilligede 350 kr. af klubkassen til genopbygningen af de befriede områder i Sydvietnam, samt vedtoges en resolution der skarpt fordømte USA's og Thieu's forbrydelser.

BAADER-MEINHOF-
GRUPPEN GÅR REAK-
TIONENS ÆRINDE

Baader-Meinhof-gruppens seneste terroraktion i den vesttyske ambassade i Stockholm var et kærkomment påskud for både den venstre og højre til yderligere at skærpe sive og revolutionære pen har intet som selv om de smykker sig lister" og "revolution"

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123375

ARBEJDERBLADET

Udgives af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND

marxister-leninister

Adresse: Guldbergvej 13, 4. th., 2000 F.

Ansvarshavende Finn Sørensen. Redaktionen afsluttet den 4. maj 1975.

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt

Leve det frie Cambodia og det frie Sydvietnam

Med den fuldstændige befrielse af Cambodia og Sydvietnam har USA-imperialismen lidt sit største nederlag siden det kinesiske folks sejr i 1949. De indokinesiske folks strålende sejre er endnu et bevis på, at revolutionen er hovedstrømmen i verden i dag.

Lige siden anden verdenskrigs afslutning har USA-imperialismen koncentreret sine kræfter om at forsøge at knuse folkenes kamp i Asien og hindre dem i at opnå national uafhængighed og socialisme. Men forgæves! Det begyndte med verdens folkerigeste stat, Kina, som under Mao Tsetungs ledelse, vejledt af marxismen-leninismen og den revolutionære folkekrigs principper, kæmpede USA-imperialismen og deres lakaj Chiang Kai-shek, på porten.

Efter dette sviende nederlag besluttede USA at satse på at omringe det befriede Kina og at sætte sig fast i dets sydlige nabolande. I Korea og Vietnam smed folket imperialismen ud af den nordlige del af deres lande og påbegyndte den socialistiske opbygning. USA-imperialismen svarede desparat igen med en aggressionskrig mod Nordkorea - men led et forsmædeligt nederlag. Det samme gjorde de franske kolonialister i Vietnam få år senere i 1954. Men USA overtog Frankrigs rolle og videreførte kampen imod det vietnamesiske folk. Lige siden har Vietnam stået i brændpunktet i den verdensomspændende kamp mellem de undertrykte folk og imperialismen, mellem revolution og kontrarevolution.

Det vietnamesiske folks kamp mod USAs aggression blev et forbillede for alle folk verden over i deres kamp mod imperialistisk udbytning og undertrykkelse. Allerede på et tidligt tidspunkt indså USA-imperialismen faren for en sådan udvikling. Vietnam var nemlig det land, hvor befolkningens kamp var mest udviklet, både politisk, organisatorisk og militært.

Men jo større militære kræfter USA satte ind mod det vietnamesiske folk, jo mere forbitret og slagkraftig blev befolkningens befrielseskamp, og jo mere voksede sympatien blandt alle verdens progressive og frihedsselskende folk for vietnamesernes kamp. USA-imperialismen opnåede præcis det modsatte af, hvad de ønskede: Vietnam blev den gnist, der satte en steppebrand af revolutionære folkeoprør i gang, i første række i Asien, men også på det afrikanske og latinamerikanske kontinent. Men også for de arbejdende masser i de kapitalistiske lande blev det vietnamesiske folks stædige kamp en inspirationskilde. I USA og Vesteuropa voksede der brede anti-krigsbevægelser frem, og forståelsen for imperialismens natur kom til udtryk i opsvinget for de revolutionære bevægelser i alle de imperialistiske lande.

Men hvordan kunne det gå til, at det laotiske, det cambodianske og det vietnamesiske folk vandt en så fuldstændig og knusende sejr over verdens største militærmagt? Den amerikanske imperialisme har gennem den sidste halv snes år brugt Indokina og især Vietnam som forsøgs- mark for krigsindustriens seneste landvindinger, sønderbombet store dele af Vietnam og begået veritabelt folkemord. Men på trods af USAs enorme tekniske og økonomiske overlegenhed har folkene sejret. Forklaringen på dette kan sammenfattes i det ene ord: folkekrigen.

Folkekrigen er de undertrykte folks militære og politiske strategi og taktik. Grundlaget for folkekrigs principper, som er udarbejdet af de kinesiske revolutionære med Mao Tsetung i spidsen, er de kæmpende parters specielle kendetegn, deres styrke og deres svagheder.

De imperialistiske styrkers overlegenhed ligger naturligvis i deres tekniske og økonomiske ressourcer, som langt overskrider de fattige folks. Men, som vietnameserne siger: "HVAD BETYDER TANKS OG KANONER MOD ET ENIGT FOLK?" Imperialismen ud-kæmper en uretfærdig krig i et fremmed land, de kender ikke kulturen og naturen der, hvor de kæmper, og frem for alt mødes de konstant af befolkningens massive fjendskab. Alt dette er imperialismens afgørende svagheder.

De revolutionære folks styrke og svagheder er naturligt nok de modsatte. De er teknisk underlegne, men de udkæmper en retfærdig krig, og de har eller kan vinde det store folkeflertals støtte. Desuden har det støtte fra alle progressive folk verden over. Grundlaget for enhver folkekrig er derfor den politiske kamp. Folkets flertal er direkte draget ind i den militære kamp, og i de befriede områder gennemføres jordreformer, og folkets revolutionære bevidsthed udvikles.

De indokinesiske folks kamp har også i praksis bevist det falske indhold i Sovjet-revisionisternes snak om, at de undertrykte folks væbnede kamp mod imperialismen udgør en "trussel mod verdensfreden", at man ikke skal "provokere imperialismen" osv.

Social-imperialismen vender sig imod folkekrigen, og klarer det blevet afsløret i Cambodia, hvor Sovjetunionen gennem mere end fire år opretholdt diplomatiske og økonomiske forbindelser med den fascistiske Lon Nol-klike, og nægtede at anerkende eller støtte Sihanouks eksilregering GRUNK, og den cambodianske befrielsesbevægelse, FUNK.

I dag ser vi at folkekrigs metoder anvendes i en lang række lande i Asien og Afrika: Sidste år besejrede folkene i Guinea-Bissau, Macambique og Angola den portugisiske kolonialisme gennem revolutionær folkekrig, og i det sydlige Afrika er folkenes kamp på hurtig fremmarch. I Asien udkæmpes folkekrig i Thailand, Filippinerne, Indonesien, Malaysia og Burma, for blot at nævne de lande, hvor kampen er mest udviklet. Det vietnamesiske eksempel har i sandhed spredt sig.

USA-imperialismen har nu lidt sit endelige nederlag i Indokina. Det lykkedes ikke USA at knække folkenes kamp for national befrielse. Cambodias og Vietnams sejr er en vigtig milepæl i kampen mod undertrykkelse og krig. Det er en sejr for national uafhængighed og fred, og det er endnu et slående bevis for alverdens undertrykte på, at det kan nytte at slå. Heri ligger den verdensomspændende og historiske betydning af USA-imperialismens nederlag i Indokina. Derfor er det en sejr, ikke blot for Cambodias og Vietnams folk, men for hele verdens kæmpende og undertrykte folkemasser.

1. maj: Tre retninger i arbejderbevægelsen

Den 1. maj markerede de tre retninger i arbejderbevægelsen sig. Den borgerlige repræsenteret ved socialdemokratiet, den småborgerlige ved DKP, SF, VS og en lang række småorganisationer. Og endelig den revolutionære repræsenteret af Kommunistisk Arbejderforbund marxister-leninister.

Socialdemokratiets 1. maj blev fejret under parolen: Hvad der er godt for kapitalen er godt for arbejderne. De klassebevidste arbejdere vendte dem ryggen.

Fælles for alle de småborgerlige demonstrationer og møder er, at de ingen vejledning giver til arbejderne kamp. Alle deres bestræbelser går ud på, at arbejderne kamp skal gøres lovlig. "Fri strejkeret", "Væk med arbejdsret-

ten", "Gør fagforeningen til kamporganisationer". Hermed tilside-sætter de fuldstændig arbejderne egen kamp som den er kommet til udtryk gennem Uniprintarbejderne, Sabroe-arbejderne, og Tøbaksarbejderne i Ålborg. Disse og med dem tusindvis af andre arbejdere spørger ikke "om lov" til at kæmpe mod kapitalens offensiv. De sætter fagforeningen og de fagretslige regler til side, og aktionerer selvstændigt på trods af ulovligheden. Kommunistisk Arbejderforbund gav på sine første maj-møder konkret vejledning til disse arbejdere, og støttede den bevægelse der er i arbejderklassen idag. I kampen mod kapitalens offensiv og de forringede levevilkår rejste vi parolerne: Vent jer intet af de reformistiske ledere - stol på egne kræfter. Leve de vilde strejker

- skub fagforeningen til side - dan strejkekomiteer.

Og over for den anden store opgave som arbejderklassen står overfor idag - forsvaret for verdensfreden og solidariteten med de undertrykte folk og nationer - rejste vi parolen: Bekæmp USA's og Sovjet's stræben efter verdensherredømme. Det er samarbejdet og rivaliseringen mellem de to supermagter, der er den største trussel mod verdens folk idag.

Og som den eneste organisation rejste vi parolen KLASSE MOD KLASSE. Med den siger vi, at i alle dagsaktuelle spørgsmål, der står kampen: arbejderklassen mod borgerskabet, at kun arbejderklassens selvstændige kamp kan give sejr.

KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUNDS 1. MAJ-MØDER:

1. MAJ I ÅRHUS

Aftenen blev indledt af musikgruppen "Røde Stjerne" med "Til det kæmpende Vietnam" og andre revolutionære sange. Derefter blev 1. maj talen holdt af maskinarbejder Flemming Rasmussen. Hovedtemaet var selvfølgelig PRG's sejr over USA-imperialismen. Efter talen, hvori forbundets politik var blevet fremlagt, var der diskussion.

Der var en meget begejstret stemning på mødet, det kom bl.a. til udtryk ved de store klapsalver der efterfulgte både talen og hvert nummer fra musikgruppen, (der nu har skiftet navn til "Borgerskabets Skræk").

Det var planen at slutte aftenen med fællessang af Internationalen, men da de sidste toner døde hen klappede folk begejstret, og opfordrede til ekstra nummer fra musikgruppen, og hvad andet kunne det blive end vietnamsangen "Befri syden".

Blandt de godt 130 kammerater, der var til stede, blev der indsamlet 700 kr. til PRG, hvorefter salen opfordrede til et LEVE for PRG.

LEVE PRG'S SEJR OVER USA-IMPERIALISMEN

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNATIONALISME

REVOLUTIONEN ER HOVEDSTRØMMEN I VERDEN I DAG

ODENSEAFDELINGENS 1. MAJ MØDE

KAm-l's lokalafdeling i Odense besluttede, at festlig holde arbejderne internationale samlingsdag med et offentligt møde, da man ikke fandt, at kræfterne slog til i spørgsmålet om at lede et demonstrationstog. De mere end 150 fremmødte på mødet styrkede dog tilliden til, at vi næste år tør binde an med en demonstration 1. maj.

Mødet forløb planmæssigt. Efter en kort indledning og velkomst gav sang- og musikgruppen, Proletar Patruljen, et par numre. Aftenens taler, skibsværftsarbejder Bent Madsen gik derefter på talerstolen og gjorde status over arbejderklassens situation såvel nationalt, som på verdensplan. Efter talen var der lejlighed til at stille spørgsmål, og en ret livlig debat udspandt sig.

Inden sanggruppen afsluttede aftenen, blev en støtteresolution for PRG enstemmigt vedtaget. I forbindelse hermed blev der foretaget en indsamling, som gav et beløb på 784,25 kr.

1. MAJ I ÅLBORG

KAm-l's arbejdsgruppe i Ålborg var den 1. maj til en kammeratskabsaften for at fejre den internationale arbejderbevægelses kampdag.

I anledning af det vietnamesiske folks sejr over USA-imperialismen, udtalte de tilstedeværende deres fulde støtte til genopbygningen af Vietnam under PRG's ledelse samt krævede, at den danske regering straks opretter fuldt diplomatiske forbindelser med PRG og anerkender PRG som Sydvietnam's eneste lovlige regering.

Samtidig bekendtgøres, at der indsamles 262,- kr. på giro 2 27 53 33.

Leve den proletariske internationalisme.

1. MAJ I KØBENHAVN

1. maj mødet i København samlede mindre end 90 mennesker. I centrum for mødet stod den nylige befrielse af Sydvietnam. En repræsentant fra PRG holdt en kort tale om den nye situation i de befriede områder og de opgaver befolkningen står overfor. Han blev mødt med taktfaste bifald, som udtryk for solidariteten og glæden over det vietnamesiske folks store sejr.

Senere var der tale ved en repræsentant fra forbundet. Mødet sluttede med underholdning af agitprop gruppen "De Røde Raketter."

På mødet blev der samlet 1144 kr. ind til PRG.

TIL DET FRIE VIETNAM

Til Sydvietnams Provisoriske Revolutionsregering

Vietnam har sejret! Budskabet om at hele Vietnams folk er frit fylder vore hjerter med dyb glæde. På Kommunistisk Arbejderforbund marxister-leninister's vegne og i overensstemmelse med meget brede lag af det danske folk skal vi overbringe de varmeste lykønskninger til PRG og hele Vietnams folk for den strålende sejr over USA-imperialismen. Vi vil ligeledes ønske Jer al fremgang i genopbygningen af Jeres krigshærgede land og efter bedste evne vil vi støtte dette store arbejde politisk og økonomisk.

Jeres kamp er en stor støtte og opmuntring til alle undertrykte og udbytter folk og nationer, klasser og lag over hele verden. Jeres sejr forpligter os til at arbejde endnu hårdere for at rive imperialismens rødder op i vort eget land.

Kommunistisk Arbejderforbund marxister-leninister
København d. 30.4.1975.

TIL DET FRIE CAMBODIA

Efter fem års væbnet kamp mod den amerikanske imperialismes aggression har det cambodianske folk under ledelse af befrielsesregering GRUNK vundet en fuldstændig og knusende sejr. Kommunistisk Arbejderforbund sender vore varmeste kamphilsner til det cambodianske folk og dets ledere, idet vi betragter sejren ikke blot som en sejr for det cambodianske folk, men som en sejr for alle progressive og freds- og frihedsselskende folk verden over. USA-imperialismen og dens marionetter totale nederlag i Cambodia viser endnu engang, at revolutionen er hovedtendensen i verden i dag, at fremtiden tilhører folkene, og at imperialismen går sin endelige undergang i møde.

LEVE DET FRIE CAMBODIA!

LEVE FUNK OG GRUNK!

LEVE ENDHEDEN MELLEM ARBEJDERE OG UNDERTRYKTE FOLK I HELE VERDEN!

Kommunistisk Arbejderforbund
Politbureauet
17.4.74

VIETNAM-DEMONSTRATION

Den 18. april afholdtes en Vietnamdemonstration under parolen: FNL SEJRE! Demonstrationen samlede omkring 800 mennesker. Det var en hyldest til Befrielsesfrontens sidste store sejre og skulle skærpe offentlighedens agtpågivenhed over for en eventuel amerikansk indgriben.

Vi gav kun demonstrationen en betinget støtte, idet vi mener, at grundlaget og parolerne ikke afspejlede den øjeblikkelige situation i Sydvietnam og det grundlag som PRG kæmper på. Man havde fuldstændig undladt at nævne FNL's offensiv og grunden til den. At den fandt sted for at straffe Thieu-juntaen og USA-imperialismen for at få dem til at overholde Parisaftalerne og skabe mulighed for dannelsen af en fredsregering. Dette, PRG's egne krav og grundlag, skulle have stået i centrum for demonstrationen, i de paroler som demonstrationen forløb under og det grundlag den skulle have haft.

Men da demonstrationen som helhed havde et progressivt indhold og spillede en progressiv betydning, gav vi demonstrationen vor støtte.

Kommunistisk Arbejderforbunds Københavnsledelse.

Klassekampen i Kommunistisk Arbejderforbund

Kommunistisk Arbejderforbunds centralkomitee afholdt den 26.-27. april sit 5. CK-møde i denne landsmødeperiode. Det væsentligste punkt på dagsordenen var planlægningen af landsmødet. Centralkomiteen diskuterede de modsigelser der eksisterer i forbundet og som i særlig grad er kommet frem i den diskussion der har været ført i Kampens Vej. Centralkomiteen trak på mødet disse modsigelser op og sikrede at de vil komme klart frem på landsmødet, og der bliver diskuteret, i forbindelse med diskussionen og planlægningen af den næste landsmødeperiode.

Der eksisterer altid modsigelser i en kommunistisk organisation, modsigelser der afspejler klassekampen i samfundet. Det er ikke vores opgave at skjule disse modsigelser eller dække over dem, men tværtimod at drage dem frem så klart som muligt. Klassekampen i vort forbund er nemlig den egentlige drivkraft i vores udvikling.

Hvad er da hovedmodsigelsen i vort forbund i dag? Der findes to principielle opfattelser. Den ene erklærer klart, at hovedopgaven i dag er, at nedbryde forbundets isolerede stilling i forhold til arbejderklassen. Dette kan kun ske, hvis vi både centralt og lokalt koncentrerer stadig flere kræfter om at tillempe vor politik, så den i voksende omfang bliver et anvendeligt våben i arbejderklassens hænder.

Kun i gennem et sådant arbejde kan proletariatets mest bevidste elementer samles og styrkes. Kun ved at udvikle dette arbejde kan vi punkt for punkt kæmpe os frem til et program for det kommende revolutionære parti.

Situationen er den, at vi ikke kan organisere eller drage arbejdere med ind i forbundet alene gennem teoretiske argumenter. Dem vi i dag henvender os til med vores propaganda og agitation, har ingen mulighed for at afgøre hvem der har ret, og hvem der har uret, af den store samling af partiopbyggende organisationer der findes. Den fortsatte udvikling i forbundet står og falder med vores forståelse for, at opgaven

fremover er at udvikle vores aktive deltagelse i arbejdernes kamp. Det er gennem vores deltagelse i disse kampe, hvor vi viser at vi kæmper for arbejderklassens interesser og giver dem en vejledning i de aktuelle situationer, at vi kan samle de mest bevidste arbejdere i vores organisation.

Den anden opfattelse erklærer, at det i dag er nødvendigt at fastlægge en teoretisk platform, uden hvilken det er umuligt at udvikle nogen revolutionær strategi og taktik.

Det er politbureauets opfattelse, at konsekvensen af denne linie vil blive, at vi vender os imod at udvikle taktiske initiativer, hvad der atter umuliggør, at vi kan henvende os til de arbejdende masser. Dette fører til den opfattelse, at vi i dag skal samle proletariatets hovedkerne, altså den mest bevidste del, først og fremmest gennem henvendelse direkte til den del af arbejderklassen. Det er den linie som vi gennem ARBEJDERBLADET har kørt de sidste fem år, og som har ført til samlingen omkring ARBEJDERBLADET og dannelsen af forbundet.

Forbundets 2. landsmøde, der afholdes i pinsen, skal afgøre hvilken af de to linier, der repræsenterer proletariatets interesser, og hvilken der ikke gør det.

Det er disse to linier, der kæmper i hver resolution, hvor den ene part erklærer sig tilfreds med den gamle fremgangsmåde, hvor vi næsten udelukkende koncentrerer os om den politiske og teoretiske afgrænsning, og i stedet ønsker resolutioner, som både udtrykker vor viden om den revolutionære strategi og ikke mindst de dertil svarende taktiske principper.

Den anden part erklærer sig tilfreds med blot at konstatere vor enighed om de grundlæggende teoretiske spørgsmål. Kampen mellem disse to linier vil afgøre hvorvidt forbundet skal mobiliseres i kampen mod isolationen, eller vi skal vende tilbage til tidligere tiders selvtilstrækkelige sektarisme.

Fremad mod skabelsen af en arbejderkultur

Under Arbejderforlaget blev "Arbejderkultur" startet i efteråret 1974. Arbejderbladet har talt med lederen Karen Engelstoft for at høre nærmere om hvad Arbejderkultur er.

AB: Hvorfor blev arbejderkultur dannet?
KE: I forbundets politiske arbejde er der opstået et behov for noget lettere tilgængeligt litteratur. Dels i form af materialer til studiekredse på arbejdspladserne og i boligområderne, dels i form af noveller, digte, liniumstryk osv. der beskriver arbejdernes situation. Det er meningen at Arbejderkulturs udgivelser skal henvende sig langt bredere end forlaget hidtil har kunnet. Det er den ene side. Det andet er at Arbejderkultur blev etableret i København, for at udnytte de sympatisørkræfter der er her, og dermed sikre flere udgivelser fra Arbejderforlaget som jo ligger i Odense.

AB: Hvordan har I organiseret jer i Arbejderkultur?
KE: Vi er hovedsaglig intellektuelle og sympatisører, og vi har delt os op i to grupper. Den ene tager sig af renskrivning af manuskripter, oversættelser og lay-out, den anden af trykningen. I fællesskab diskuterer og planlægger vi nyudgivelser.

AB: Hvilke problemer har I i jeres arbejde?

"Vejen til socialismen" er skrevet af en veteran i den svenske kommunistiske bevægelse, Victor Nilsson. Den beskriver den revolutionære bevægelses udvikling og forklarer, hvorledes arbejderklassen kæmper sig frem til socialismen. Afsnittet i pjecen, som omhandler specielt den svenske kapitalisme og arbejderbevægelse, er erstattet af et tilsvarende dansk afsnit.

Karen Engelstoft

KE: Som alle, der har læst vores pjecer kan se, er vi startet på bar bund rent teknisk. Men både lay-out-gruppen og trykkergruppen har gjort et godt stykke arbejde og vi kan allerede nu se fremskridt.

Økonomien ligger selvfølgelig store hindringer for vores arbejde. Papiret er dyrt, og vi vil gerne holde prisen på pjecerne nede på en 5-6 kr.

AB: Det var de praktiske problemer, har I andre?

KE: For en videre udvikling af Arbejderkultur mangler vi først og fremmest en linie i vores ud-

givelser. Vi mangler en afklaring på hvad arbejderkultur er. Hvis ikke vi i forbundet gør en indsats for at være med til at udvikle en proletarisk kultur, så mangler vi et vigtigt redskab i kampen for socialismen.

AB: Har I forslag til hvorledes dette problem løses?

KE: Først og fremmest får vi jo kritik på vores udgivelser og dette er en god lære for os. Men vi har i høj grad brug for flere reaktioner. Og vi har brug for en diskussion og afklaring i forbundet om linien for vores fortsatte arbejde.

AB: Hvordan kommer I i kontakt med de mennesker der laver ting og sager som I vil udgive?

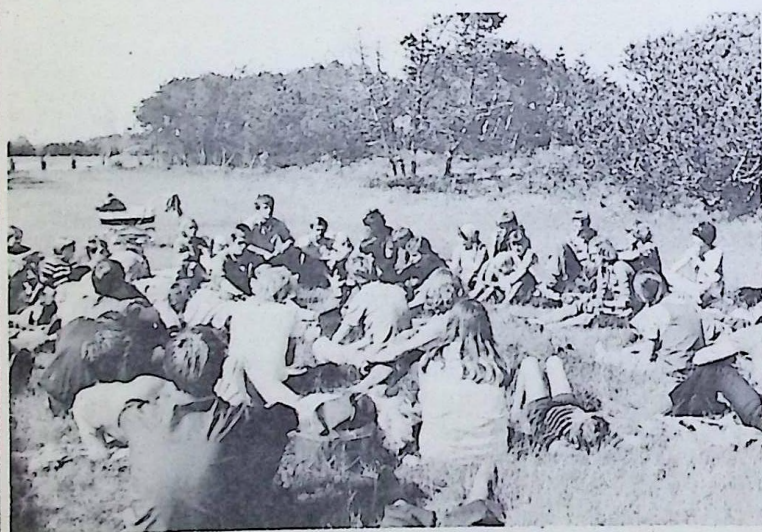
KE: Først og fremmest får vi materialer fra forbundets medlemmer og sympatisører, og fra f.eks. Røde Rappet og andre blade. Der kommer udgivelser af ældre noveller som vi også påtænker at gå igang med, bl.a. af de gamle danske arbejderdigtere som Martin Andersen Nexø, Hans Kirk, Harald Herdahl osv.

Men vi ved at mange ligger inde med gode ideer, noveller, digte, plakater, tegninger, liniumstryk osv., og vi vil meget gerne i forbindelse med dem, således at vi i fællesskab kan få tingene spredt. Vi vil derfor opfordre til at I der har materiale eller forslag tager kontakt med os.

Vi har også udgivet nogle liniumstryk, der beskriver arbejdernes situation i Danmark, og den tredje verdens folks situation.

SLUT OP OM FORBUNDETS SOMMERLEJR!

Fra Forbundets sommerlejr 1974

Fra 5. - 12. juli afholder forbundet sommerlejr i Ulfborg ved Vesterhavet.

Sommerlejren er ikke alene for forbundets medlemmer men også for alle vores sympatisører.

På lejren vil der blive rejst diskussioner om forskellige aktuelle politiske spørgsmål, som så vil blive diskuteret i mindre grupper.

Udover disse diskussioner vil der blive sportslige aktiviteter og kammeratligt samvær med for-

skellige aftenarrangementer ved vores agit-pop-grupper fra København, Odense og Århus.

Vi vil opfordre alle medlemmer til at tilmelde sig og opfordre dem til at tage deres arbejdskammerater med på sommerlejren.

Tilmelding til sommerlejren sker ved henvendelse til forbundet lokalt (se kontaktdresserne). Prisen for deltagelse bliver ca. 40 kr. pr. dag, børn gratis.

Fodboldklubben "Røde Stjerne" dannet!

Tidligt på foråret realiserede KAm-/Odense en tanke som længe havde spøgt i afdelingen, nemlig at starte en boldklub. De første spåde forsøg på udadventt sportsaktivitet blev taget allerede for ca. et år siden da Odenseafdelingen spillede fodbold mod Faglig Ungdom. For at få en bredere baggrund at arbejde fra fandt man det dog nødvendigt at oprette en boldklub som også kunne henvende sig til fodboldinteresserede uden tidligere politisk kontakt med forbundet. Fodboldklubben Røde Stjerne blev resultatet af disse overvejelser. Problemerne omkring hvordan sporten kan anvendes i det politiske arbejde er endnu ikke helt klarlagt i klubben, men som foreløbig rettesnor anvendes vor svenske broderorganisation KFML(r)'s resolution i idrætsspørgsmålet, hvori det bl.a. siges: "For os kommunister står det klart, at der ikke eksisterer 'upolitiske' organisationer. Idrætsbevægelsen her i landet er en masseorganisation, som står under borgerskabets indflydelse. Alt vort arbejde inden for denne organisation tjener til at svække borgerskabets indflydelse og styrke vores egen. Kommunisten må tage kampen op mod borgerskabets indflydelse over masserne på alle områder i samfundet".

Klubben har indtil nu spillet fem træningskampe, vundet to og spil-

Røde Stjerne tabte 3-4 til OB

let en uafgjort. Endvidere har klubben et hold tilmeldt Fynsk Turneringsfodbolds 5. serie 5. kreds. Kredsen omfatter: Allesø KFUM - Kildemosen - Røde Stjerne - Tarup/Pårup - Dalum - B 1913 - Bolbro - OB - Næsby - B 67 - Chang.

Allerede nu står klubben parat med et nyt hold som man håber kan nå at komme med i tilmeldingen til turneringen.

Skulle andre i Odenseområdet være blevet interesseret i aktiv fodbold uden for de normale sammentræningsborgerlige klubber kan henvendelse ske til formanden

for Boldklubben Røde Stjerne: H. C. Hansen
Vollsmosealle 186 Egeparken
5240 Vollsmose.

MØD OP OG STØT DET REVOLUTIONÆRE FODBOLDHOLD!

Kommunistisk Arbejderforbunds fodboldklub i Odense "Røde Stjerne" spiller sine næste kampe lørdag d. 24. 5. mod Bolbro på "Røde Stjerne's" bane, og lørdag d. 31. 5. mod Chang på Chang's bane. Mød op og støt det revolutionære hold! Forhør dig nærmere om klokkeslet og adresser for kampene i boghandelen "Røde Stjerne" Gravene 3, Odense.

USA's 'GAVER' TIL VIETNAM

Der forestår et kolosalt genopbygningsarbejde i Vietnam. Intet andet land i verden er så ødelagt af krig. Hele landet er arret af bombekraterne. Der er måske omkring 30 milliarder kraterer, der nu må fyldes ud. Der er spredt kemikalier, der har gjort store områder ufrugtbare. Det drejer sig om halvdelen af skovområderne og det opdyrkede land, der har været udsat for ødelæggende kemikalier. Men værst af alt har følgerne for folket været. Millioner af mennesker er tvunget bort fra deres jord, hundredtusinder har været spærret inde i koncentrationslejre. Millioner er blevet dræbt, de fleste af USA's bombardementer. Der er måske o. 700.000 forældreløse børn foruden hundredtusinder af krigsinvalidere. At klare disse problemer bliver den revolutionære regerings første opgave. Men problemerne er meget forskellige alt efter hvilke områder det drejer sig om. De store områder af Sydvietnam, der har været befriet i længere tid, udgør her et stort aktiv. Livet er her forlængst gledet ind i normale baner. Den revolutionære administration fungerer upåklageligt, landbruget kan fremvise store fremskridt og der er startet mindre industrier.

Skoleundervisningen er udbygget både for børn og voksne. I disse områder foregår genopbygningen altså allerede i fuldt omfang og folket i disse områder vil naturligvis støtte deres landsmænd alt hvad de formår.

Men i de landområder, der først for nylig er befriet, ligger der store problemer. Det overskyggende problem er genhusning af de store folkemasser, der har været tvunget bort fra deres jord. Mange har været tvunget sammen i flygtningelejre, der påfaldende har lignet koncentrationslejre. Andre har måttet forsørge sig i de koncentrationslejre, der har været kaldt "strategiske landsbyer". Det drejer sig måske om halvdelen af Sydvietnams befolkning, der har været tvunget bort fra deres jord, og hvis landsbyer er blevet jævnet med buldozere. Disse millioner af mennesker skal nu vende hjem for at påbegynde en menne-skeværdig tilværelse. Problemerne er for øjeblikket størst i det centrale højland. Disse egne er ikke så frugtbare, og der eksisterer derfor et alvorligt fødevarer-problem. Dette er derimod ikke tilfældet i det meget frugtbare Mekongdelta. Problemerne i de store byer er helt anderledes. Mange byer i Sydvietnam er blevet meget store

under USA's herredømme, men det er ikke sket på baggrund af voksende industri. I økonomisk henseende er de sydvietnamesiske byer kunstige frembringelser. De er vokset som følge af USA's tilstedeværelse og de milliarder af dollars, der er blevet pumpet ud i dem. Arbejderklassen er udsat for stor arbejdsløshed, fordi ingen vietnamesisk industri har kunnet udvikle sig i konkurrence med de amerikanske varer, der blev pumpet ud i Sydvietnams økonomi.

Store dele af befolkningen har levet af USA's tilstedeværelse og står nu uden mulighed for at ernære sig. Disse tusinder må nu bringes tilbage i produktivt arbejde. Det samme gælder for de hundredtusinder tidligere soldater i Saigonhæren. Den amerikanske "civilisations" svøbe har efterladt enorme sociale problemer. En halv million ludere, tusindvis af narkomaner, skal nu vænnes til en hel anden tilværelse. Der er ligeledes tusindvis af forældreløse børn, der strejfer om og lever af at rapse og tigge og som sover i rendestenen om natten. Det er hvad USA har givet Vietnam: død og ødelæggelse, coca-cola kultur, prostitution og narkomani. Nu da USA er slået, begynder kampen for at slette disse spor.

Den gav statslige garantier til Thailands indkøb af cementmaskiner hos F. L. Schmidt. Disse maskiner blev brugt til bygning af veje og US-baser i Thailand, hvorfra B 52'erne gennemførte deres bombetogter.

Den sidste socialdemokratiske regering har endvidere støttet den Thieu-klike økonomisk, som de idag kalder "blind og konservativ".

Ligeledes har socialdemokratiske regeringer aktivt saboteret solidaritetsarbejdet herhjemme. De forsøgte i 1967 at forhindre gennemførelsen af Russel-tribunalet. Et af de vietnamesiske vidner blev erklæret for under den kriminelle lavalder, og hindret indrejse-tilladelse, ligesom andre vietnamesiske vidner. Kun på grund af stort pres fra enkeltpersoner og solidaritetsorganisationer fik vietnamesere visum hertil.

De forsøgte også at stoppe vietnamindsamlingen GIRO 1616 i 1969 ved hjælp af juridiske spidsfindigheder, men også her måtte de også opgive efter pres.

Det friskeste eksempel er Henning Beckers kidnapping af de 250 vietnamesiske børn, der er blevet godkendt af regeringen med den begrundelse at man frygtede for disse børns liv - ren og skær hetz mod befrielsesstyrkerne.

Endvidere har socialdemokratiet, på trods af at de som regering flere gange har haft lejlighed til det, konsekvent nægtet at anerkende PRG - den provisoriske revolutionsregering, på trods af at denne er anerkendt i Parisaftalerne, som også socialdemokraterne har betegnet som vejen til fred i Vietnam.

Det sidste slag i ansigtet på det vietnamesiske folk nåede K. B. Andersen at levere, ved at holde mund over for Ib Stettens løgn om Nordvietnam som "angriberlandet", og ved at tale om at PRG havde brudt våbenhvilen.

ORDEN GENOPRETTES

Revolutionsregeringen har sendt følgende forholdsregler i Saigons radio. Enhver har pligt til at forsvare den revolutionære regering og lov og orden i Saigon. Folkets liv og ejendom må beskyttes. Enhver der forsøger at skabe uro i byen, f.eks. fører spioner sammen, bærer våben, spreder propaganda og rygter, sår splittelse eller viser udydighed, vil blive straffet strengt. Der er forbud mod at nedbrænde offentlige bygninger, bruge sprængstoffer, dræbe, røve, begå voldtekt, plyndre eller skabe situationer, der bringer liv og

sikkerhed i fare for folket og den revolutionære regering. Ingen har ret til at kræne lov og orden under foregivelse af at repræsentere den revolutionære regering. Der er forbud mod virksomheder i amerikansk stil som f.eks. natklubber og andre forlystelsessteder. Enhver der besidder oplysninger eller dokumenter, der afslører Thieu-regimets forbrydelser og videregiver disse vil blive belønnet. Alle pålægges at indlevere våben og sprængstoffer til myndighederne indenfor syv dage.

ULVE I FÅREKLÆDER?

Det kom som noget af et chok for de udlændinge, der er tilbage i Saigon, at se folk som de troede var "loyale" mod USA imperialismen pludselig træde frem som medlemmer af befrielsesfronten. Nu har den vestlige presse i årevis foregøjet offentligheden, at opbakningen bag befrielsesstyrkerne ikke var så stor. De stakels vietnamesiske bønder og arbejdere blev tvunget ind i befrielseshæren, hed det dengang. Og det mener Jørgen Schleiman f.eks. stadig. Den heftige modstand i byerne mod USA og Thieu, prøvede man at bortforklare: nok var folk ikke så glade for

Thieu, men de støttede heller ikke befrielsesfronten. Flere af de udenlandske journalister må have fået en dårlig smag i munden, for efter befrielsen af Saigon så de pludselig deres vietnamesiske ansatte træde frem som medlemmer af FNL og garantere deres sikkerhed! Befrielsesfrontens hemmelige organisation i byerne, som så længe har måttet arbejde i skjul kunne nu træde åbent frem. Således kom tidligere general og præsident "Store" Minhs pressesekretær vandrende til et møde med journalisterne med PRGs flag under armen.

PRG's POLITIK

Den revolutionære regering udsendte i april en erklæring, der fastslår grundlaget for regeringens politik.

I dette 10-punktsprogram fastslår PRG, at Thieu-kliken skal fjernes på alle niveauer og at der skal oprettes en folkets revolutionære administration. Alle reaktionære partier og organisationer vil ligeledes blive opløst. Folket garanteres demokratiske rettigheder og lighed mellem kønnene.

Man vil arbejde for national forsoning og enhed. De nationale mindretal sikres lighed og støtte i økonomisk udvikling.

Den ejendom som marionetadministrationen har efterladt vil blive overtaget af revolutionsregeringen, men alle andre kan fortsætte deres arbejde.

Alle industrier, håndværk, forretninger og handel skal fortsætte med at arbejde, og der vil blive sørget for arbejde til de mange arbejdsløse.

Forretningsfolk kan fortsætte med at eje deres virksomheder og arbejde i nationens interesse.

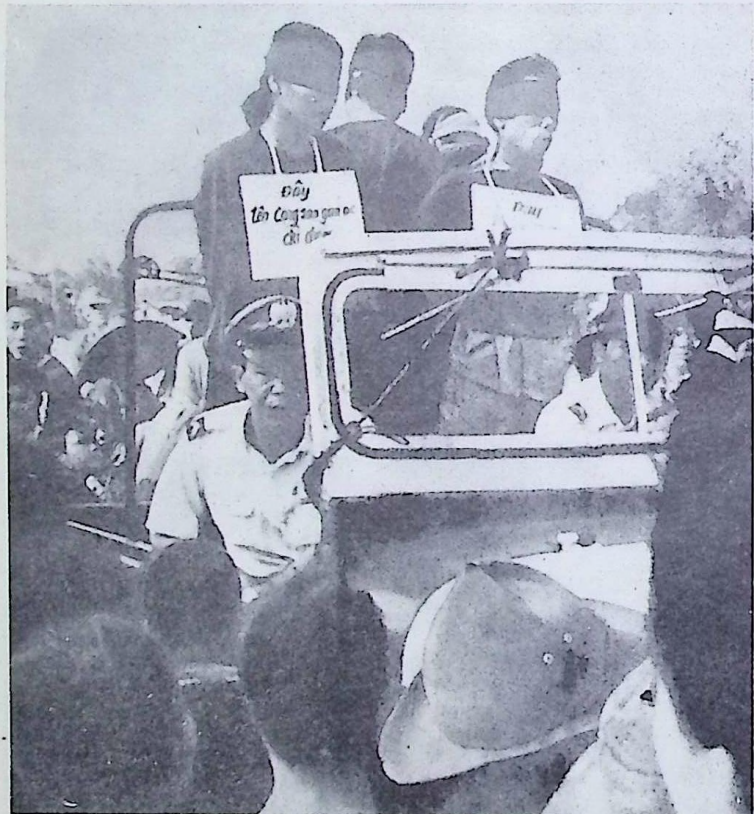
Revolutionsregeringen vil opmuntre alle bønder til at genopbygge og udvikle landbrugsproduktionen. Det samme vil ske med fiskere og plantageejere. Revolutionsregeringen vil ligeledes sørge for at alle skoler og hospitaler og alle kulturelle, videnskabelige og tekniske institutioner åbner igen.

Udlændinges liv og ejendom er beskyttet, hvis de overholder revolutionsregeringens bud og ikke modarbejder den revolutionære administration.

DER BLIVER GJORT RENT

Mens boboerne er begyndt at gøre rent i Saigon's gader, renser arbejderklassen de sidste rester af USA's undertrykkelses apparat væk.

Thieu-regimets gule fagforeninger er blevet erstattet af en revolutionær arbejderorganisation, og Saigon's arbejdere fejrede 1. maj ved at 3.000 arbejdere overtog fagforeningsbygningen.

4 ud af de 200.000 politiske fanger, der sad i Thiens fængsler.

Socialdemokratiets 'gaver' til Vietnam

Anker Jørgensen er ordentlig kommet i modvind hos USA og deres åbenlyse talerør herhjemme: Ib Stetter og Co. Anker Jørgensen nærmede sig virkeligheden så meget, at han udtalte, at USA havde haft andel i krigen i Vietnam. Man skal ikke af den grund tro, at Anker og hans partifæller er blevet anti-imperialister. Sandheden er at socialdemokratiske regeringer gennem årene aktivt har støttet USAs krig i Indokina.

Gennem den "asiatiske udviklingsbank" som helt er under USAs kontrol har socialdemokratiske regeringer støttet opbygningen af Mekong-projektet. Formålet med det var at forbedre de imperialistiske landes udbytning af Vietnams naturrigdom-

me. Gennem samme "udviklingsbank" har Thieu-kliken fået lån til deres "landsbyprogram", der bestod i at tvinge befolkningen sammen i KZ-lejre.

Per Hækkerup tog i 1966 initiativ til "industrialiseringsfonden".

HJEMMESTYRET PÅ GRØNLAND RENDYRKET NY-KOLONIALISME

Spørgsmålet om Grønland's forhold til Danmark er aldrig tidligere blevet diskuteret så livligt i den danske presse, som det for tiden er tilfældet. Grunden til det er, at alle grønlandske klasser og lag i lighed med den øvrige 3. verdens folk og nationer er i bevægelse på grundlag af ønsket om selvstændighed. Den grønlandske befolkning har nu indset det utålelige i, at frugterne af deres eget arbejde og værdien af deres eget lands naturrigdomme skal tilfalde fremmede interesser.

EKSTRAPROFIT

Den danske stats grønlandspolitik har altid haft det målt tiltrane sig ekstraprofitter på den grønlandske befolknings bekostning. Allerede i 1932 kunne det dengang revolutionære DKP's leder Aksel Larsen i folketinget afsløre dette med tørre tal overfor dem, der hævdede, at Grønland var en ren underskudsforretning. Han sagde: "...at i de sidste 3 år, i 3-året 1929/31, er der til Grønland indført for 8.777.000 kr. varer, og i samme tidsrum er der fra Grønland udført for 25.353.000 kr. varer - tallene til behageligt eftersyn i Statistisk Årbog."

Boligforholdene for en fiskerfamilie i et fangerdistrikt.

NY GRØNLANDSPOLITIK

Men forretningen Grønland gik dårligt lige efter krigen. Den måtte "moderniseres". Under socialdemokraten H. Hedtofts ledelse nedsattes i 1946 en Grønlandskommission, som havde til opgave netop at bringe Grønland ind i et "tidssvarende forhold" til Danmark.

En grundlæggende betingelse for at den danske kapital kunne få gode profitmuligheder, var en koncentreret af den grønlandske befolkning i få større byer langs vestkysten. Dette var nødvendigt for at skaffe arbejdskraft til en udbygget og koncentreret fiskeindustri, som indtil idag er hovederhvervet på Grønland. På grund af de danske imperialisters økonomiske interesser skulle befolkningen flyttes fra de mindre udsteder til de nye, større byer.

En sådan politik gennemførelse i praksis ville naturligvis skærpe den økonomiske modsætning mellem det grønlandske folk og den danske imperialism. Det var afgørende for planens gennemførelse, at den politiske modsætning ikke i samme grad blev skærpet - der behøvedes arbejdsro.

GRØNLAND BLEV ET AMT

Den danske imperialism søgte derfor støtte til sin politik i de

politiske betydende kredse og udnyttede til sit eget formål en dengang bred anti-kolonialistisk stemning på Grønland.

"Venner!" sagde Danmark, "I skal ikke længere være en koloni - Grønland skal være en ligeberettiget del af det danske kongerige." Denne taktik vandt (med kirkens hjælp) det svage grønlandske borgerskab, som politisk udelukkende var organiseret i landsrådet, som støtte til den danske imperialism. Og med grundlovsændringen i 1953 blev Grønland så til et amt i Danmark. Den spirende selvstændighedsbevægelse var hermed standset.

Herefter kunne den imperialistiske udbytningspolitik virkeliggøres - med aktiv støtte fra de ledende grønlandske borgerlige lag blev befolkningskoncentrationen gennemført uden større hindringer. Til gengæld fik det grønlandske borgerskab betydelige økonomiske og politiske privilegier gennem udbygningen af den lokale administration.

GRØNLAND - EN NATION

Ordningen skulle også lukke munden på kritiske røster i Danmark: Grønland blev jo "ophøjet" fra koloni til amt. Men i virkeligheden var det et tilbageskridt og et groft overgreb mod det grønlandske folk. For det grønlandske folk udgør en nation. De har deres særlige geografiske område, de har et fælles sprog, de har, eller havde til kapitalismen kom, en særlig fælles økonomi, og de har deres særlige nationale kultur. Derfor har de også ret til selvstændig statslig eksistens. Men ved at blive "ophøjet" til amt bliver de med magt holdt inden for den danske stats grænser.

Unge grønlandere foran en af Kongelige Grønlandske Handels lagerbygninger. KGH står for den danske imperialistiske udbytning af Grønland.

RÅB OM ENDNU MER' PROFIT!

For de danske imperialister var de hermed skabte udbytningsmuligheder alligevel for små. Dertil kommer, at det grønlandske marked kun er lille: ialt ca. 40.000 forbrugere med lav købekraft.

Nye udvidelsesmuligheder nødvendiggjordes desuden af, at fiskebestanden på grund af rovdrift måtte forventes at blive stærkt formindsket. Man måtte søge - om ikke efter guld så efter andre rigdomme i Grønlands undergrund. Den kortlægning af undergrunden, som Grønlands Geologiske Undersøgelser (GGU) under den danske stat har gennemført de sidste 20 år viser, at der virkelig er storslåede perspektiver for en fortsat forøgelse af profitten. Bagsiden af medaljen er imidlertid, at disse undersøgelser i lige så høj grad åbner rige perspektiver for det grønlandske folk selv: enhver tale om, at grønlanderne ikke vil kunne klare sig uden Dan-

marks "hjælp" må forstumme over for de rigdomme, som deres land rummer - rigdomme nok til at de kan klare sig økonomisk, hvis de blot selv frit kunne bestemme over dem.

NYT KRAV OM SELVSTÆNDIGHED.

Dansk, svensk, tysk, amerikansk iransk og japansk kapital flokkes om kødgyden for at få del i rovet, og indtil nu har den danske socialdemokratiske regering uddelt koncessioner på olieudvinning til de første 40 selskaber fra hele den kapitalstærke del af verden.

Helt naturligt og uundgåeligt rejser det enkle spørgsmål i den grønlandske befolkning: "Hvorfor skal vi, der egentlig ejer disse rigdomme, ikke have i hvert fald en lille andel af udbyttet?" Og enkelte røster går endog videre og kræver deres soleklare ret til det hele.

Hjemmestyreordningen

Hjemmestyreordningen er et nyt forsøg på at lukke munden på den spirende grønlandske selvstændighedsbevægelse. Klarest udtrykte en af de unge "progressive" grønlandske politikere, det tidligere folketingsmedlem, skolelærer Lars Emil Johansen, indholdet i snakken om "Hjemmestyre nu!"; som han i øvrigt går ind for med hud og hår. I en udsendelse i dansk TV kort før valget sagde han direkte, at den danske regering måtte give Grønland hjemmestyre nu, for ellers ville den næste generation grønlandere rejse kravet om fuldstændig løsrivelse fra Danmark. Og det ønsker ingen ansvarlige kredse på Grønland.

Kærnen i hjemmestyreordningen er spørgsmålet om det grønlandske Landsråds kompetance i forholdet til den danske stat. Hidtil har Landsrådet kunnet træffe beslutninger inden for socialforsorgen og dyrefredningen (!). Men kun såfremt Grønlandsministeriet beder om det og kan acceptere beslutningerne.

Landsrådet er nu udelukkende et rådgivende samarbejdsorgan. Hvad kommunerne angår så har de kunnet udstede vedtægter angående natur- og dyreskyttelse, renovation, samt vedrørende opretholdelse af lov og orden. Det er nu planen at der skal dannes en "mini-regering" på Grønland, idet det folkevalgte Landsråd vælger en sådan. Det fremtidige Landsråd og den fremtidige grønlandske regering respekterer fuldt ud "Rigsheden", som det kaldes, og skal inden for denne have ansvaret for lovgivning, forvaltning og finansiering af følgende samfundsmæssige opgaver: de såkaldte særanliggender.

1) Grønlands egen styrelsesordning på lands- og kommuneplan. 2) Direkte og indirekte skatter med dispositionsret over disse indtægter. (Skattesystemet indførtes pr. 1/1-75). 3) Den offentlige forsyning. 4) Erhvervsforhold såsom erhvervsuddannelse og erhvervsstøtte.

- 5) Skolevæsenet.
- 6) Kulturelle forhold.
- 7) Jagt og fredning af dyr.
- 8) Turismen.
- 9) Civilretslige forhold (ægteskab, forældremyndighed, navngivning m.v.).
- 10) Kriminalret.
- og endelig - rosinen i pølsen - den:
- 11) Råstoffer i undergrunden.

ØKONOMISK SELVBESTEMMELSE?

Betyder pkt. 11 da, at Grønland får overdraget retten til sine egne naturrigdomme? Nej - betænkningen indskrænker umiddelbart efter pkt. 11 det reelle indhold i selvbestemmelsen over råstofferne: Der er en række forhold af administrativ, teknisk og økonomisk karakter, siges det, som på nuværende tidspunkt gør det vanskeligt at overskue dette område. Man mener derfor, at disse forhold grundigt må kulegraves og klarlægges m.h.p. at sikre størst mulig grønlandsk indflydelse og ansvar.

Men udover de nævnte særanliggender - der hvad selvstændigheden angår er helt uden betydning - findes der så en lang række såkaldte fællesanliggender, hvor det helt utilsløret fremgår, at den danske stat er beslutende myndighed. Der opremses her

Vandforsyningsproblemet er endnu langt fra løst i Grønlands byer. Mange steder må man som her fortsat gå lange strækninger med spandene.

18 forskellige områder af samfundslivet, hvoraf vi kun vil nævne dem af helt afgørende betydning: import- og eksportkontrol, valuta og pristal. Geologi og fiskeriundersøgelser. Tilrettelæggelse af anlægsvirksomhed (udbygningen af industrien). Domstole og retspleje. Polit og forsvar. Udenrigspolitikken.

HVERKEN POLITISK ELLER ØKONOMISK SELVBESTEMMELSE!

Disse områder får grønlanderne ingen magt over, og det gør

hjemmestyret mindre værd for grønlanderne, end det stykke papir, som betænkningen er skrevet på

For selv om grønlanderne nu fik retten til råstofferne (hvad de altså ikke gør), hvad er denne ret så værd, når danskerne behersker den geologiske forskning, udforskningen af undergrundens rigdomme? Når de behersker importen og eksporten? Når de behersker valutaen og pristallet, dvs. pengepolitikken, pengenes værdi? For slet ikke at tale om det helt afgørende: når de behersker domstolene og retsplejen, politiet og militæret?

DKP STØTTER NY-KOLONIALISMEN

I dag er det danske folketing ved at gøre det juridiske grundlag i orden for indførelsen af den ny hjemmestyreordning på Grønland.

Således er der allerede blevet indført et skattesystem og fornylig vedtoges i folketinget at "decentralisere" en lille bid administration mere op til de grønlandske kommuner.

Det er klart at denne hjemmestyreordning (beskrevet mere detaljeret andet steds på siden) ikke er andet end ny-kolonialisme i en smart forklædning.

Det lyder måske rimeligt, at man vedtager på papiret at grønlanderne skal have lidt mere del i administrationen af dem selv. Men det er at stikke folk blår i øjnene, for den reelle politiske og økonomiske magt er stadig i hænderne på det danske borgerskab.

Danmarks Kommunistiske Parti viser til fulde at de slutter op bag det danske borgerskab. Ved at stemme ja til denne lovgivning viser de deres sande ansigt, sammen med hele slæng af reaktionære, socialdemokrater og SF'ere. Kun VS stemte imod.

ARBEJDER BLADET

Alm. abonnement: 25 kr.
Kampabonnement: 50 kr.
Institutionsabonnement: 65 kr.

Beløbet indskrives på giro 80 200 19 ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4., 2000 Kbh. F

Den tredje Verdens lande står fast på deres krav

I begyndelsen af april samledes repræsentanter fra den 3. verdens lande, EF, USA og Japan til et forberedende møde i Paris for at drøfte en dagsorden til en egentlig energikonference senere på året.

At allerede det forberedende møde blev opløst i stor uenighed og uden resultater vidner om dybgående modsigelser mellem de tre parter.

Den 3. verdens lande ønskede at møde op på lige fod med de udviklede industrilande og således drøfte alle råstofproblemer sammen med fødevare- og udviklingsproblemet. Denne dagsorden skulle danne rammen om en konference, der skulle fastlægge en "ny økonomisk orden" i verden.

Kraftigst vendte USA sig mod denne rimelige dagsorden til konferencen. De modsatte sig al anden dialog, der ikke drejede sig om energispørgsmålet.

EF med Frankrig i spidsen var dog villig til at lade konferencen udvikle sig til en dialog om de udviklede industrilandes brug af råmaterialerne fra den 3. verden.

Uenighederne mellem USA og EF er ikke blot overfladiske tvistig-

heder, men bunder i bestræbelser fra EF's side på at løsrive sig fra USA's dominans. Det er ikke så nemt for USA mere at få de vesteuropæiske lande til at hoppe og danse for det mindste vind. I den forstand er EF progressivt i verdensmålestok, når det forsøger at lægge hindringer i vejen for USA's stræben efter verdensherredømme.

Men det er selvfølgelig kun en halvhjertet støtte til den 3. verdens lande, som EF giver. Det er for egen vindings skyld. Vesteuropa er i langt højere grad end USA afhængig af energi og råstoffer fra den 3. verden og skulle der så gives lidt mere for disse varer, ja så er det med det håb, at der åbnes op for nye afsætningsmarkeder til en i forvejen kriseramet industri. Det er med det motiv at vesteuropa hellere vil etablere en "dialog" end en "konfrontation" med især de olieproducerende lande i mellemøsten.

Ikke desto mindre bliver situationen udnyttet af den 3. verdens lande. Ved den seneste konference har de vist, at de står fast på deres krav om en "ny økonomisk orden", der hviler på princippet om lighed og gensidig fordel i handel mellem nationerne.

STREJKENDE ARBEJDERE OG POLITI FORAN TEXACO

ARBEJDERNES KAMP PÅ TRINIDAD

6000 oliearbejdere er gået i strejke for at opnå højere lønninger. Da olien er en af landets mest betydningsfulde indtægtskilder har kampen meget stor betydning.

Oliearbejderne er de bedst betalte arbejdere på øen. De får ca. 350 kr. om ugen mod sukkerarbejderne, der arbejder på de statsjede sukkerplantager får ca. 140 kr.

I november begyndte forhandlingerne mellem oliearbejdernes fagforening og olieselskabet Texaco. Selskabet tilbød 20% forhøjelse. Arbejderne krævede 100%. Senere under forhandlingerne gik arbejderne ned til 80% og olieselskabet forhøjede deres forslag til 30%. Forhandlingerne strandede, da selskabet ikke ville bøje sig for arbejdernes krav. Derefter kom forhandlingerne for den "industrielle ret" som arbejder direkte under regeringen. Forhandlingerne trak ud i flere måneder og arbejderne besluttede så i marts at gå i strejke på et krav om 147% mere i løn.

Ved alle porte ind til Texaco's olieaffineri blev der holdt strejkevagt døgnet rundt. Reger-

ringen har grebet ind overfor de strejkende oliearbejdere. Regeringen har således direkte bedt Texaco's ledelse om at lade være med at efterkomme arbejdernes krav, da regeringen ellers vil blive tvunget til at give sukkerarbejderne lønforhøjelse. Og de har sat politiet ind mod arbejderne.

Den 18. marts startede 10.000 olie- og sukkerarbejdere på en march fra San Fernando mod hovedstaden Port of Spain under parolen "For fred, brød og retfærdighed". Regeringen greb ind overfor marchen fordi de frygtede at arbejderne skulle gribe om sig. Politiet blev sat ind mod marchdeltagerne og ved hjælp af tåregas og stokke forsøgte de at splitte marchen. Dertil kom at regeringen arresterede 36 af de ledende arbejdere.

Regeringens reaktionære rolle og deres samarbejde med kapitalen er således tydelig på trods af regeringens forsøg på at opnå større selvstændighed og uafhængighed overfor de imperialistiske lande, og på trods af deres forsøg på at nationalisere olieindustrien på øen.

Caracas, 19.3.75. B. Ø.

Abonnér på KINA I DAG

Den kinesiske Folkerepubliks ambassade i Danmark udgiver en gang om måneden et tidsskrift, som hedder "Kina i dag." Vi vil opfordre alle til at abonnere på og læse tidsskriftet, der fortæller om opbygningen af det nye Kina.

For at give en smagsprøve på, hvad tidsskriftet beskæftiger sig med, vil vi her nævne lidt af indholdet i de sidste par numre.

Februar-nummeret (nr. 2/75) koncentrerer sig om Den kinesiske Folkerepubliks fjerde Nationale Folkekongres, og gengiver foruden en række resolutioner, Folkerepublikkens forfatning og ændringer til forfatningen, samt hele Chou En-lais beretning om regeringens arbejde.

Nr. 3 fra marts indeholder et par korte artikler om betydningen af den nationale folkekongres' møde i januar måned, og de giver en forklaring på, hvorledes folkekongressen i Kina fungerer.

I en artikel berettes om udviklingen af landbruget i Tibet, og det slås fast, at for 13. år i træk opnår Kina en god høst.

Der er to artikler hentet fra tidsskriftet Røde Fane om kulturrevolutionens vældige sejre og om udviklingen af de socialistiske nyskabelser. I forlængelse af kulturrevolutionen skal kampagnerne for kritik af Lin Biao og

Den tidligere tekstilarbejderske Wu Kuei-hsien (i midten) udnævntes af den Fjerde Nationale Folkekongres' første samling til vicepremierminister

Konfucius ses som en politisk og ideologisk kamp, en kamp hvor marxismen besejrer revisionismen, og proletariatet besejrer bourgeoisiet. Og dybest set drejer kampen sig om, hvorvidt man skal fastholde socialismen eller genoprette kapitalismen.

Også den rige udvikling af det proletariske kulturliv i Kina bliver præsenteret i nogle artikler, der omhandler kunst og litteratur, der træder i folkets tjeneste, og hvor arbejdere og bønder selv er med til at udvikle et rigt kulturliv.

Til sidst skal vi nævne en mere historisk artikel, der hedder "Kampen mellem den konfucianske og den legalistiske skole og videnskabens og teknikkens udvikling i det gamle Kina," der viser og forklarer, at "Folket og folket alene, er drivkraften i skabelsen af verdenshistorien." (Mao Tsetung)

Tidsskriftet er gratis og udgives af: Kultur- og oplysningsafdelingen Den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade i Danmark Øregårds Alle 25 2900 Hellerup.

Rejser til Albanien

Venskabsforeningen Danmark-Albanien arrangerer rejser til det socialistiske Albanien. Hvis du vil opleve, hvordan det er, når arbejderklassen har magten, så er det her det foregår.

STUDIE- OG FERIEREJSER TIL ALBANEN SOMMEREN 1975:

Rejserne er 2 ugers kombinerede studieture/ferier. Der vil blive arrangeret besøg på fabrikker, museer og institutioner, og der vil blive arrangeret foredrag

om forskellige sider af den socialistiske opbygning i Albanien. For at få størst muligt udbytte af turen arrangeres 5-6 møders studiekreds inden afrejsen med udgangspunkt i et studiehefte udgivet af VDA.

Pris pr. person: Hotel Apollonia 2.000 D.kr.

(hølpension) Hotel Adriatik 2.150 D.kr.

(hølpension) Priser er inklusive rabat for

VDA-medlemmer = 140 D.kr.

Børn under 2 år 90 pct. rabat,

2-14 år 30 pct. rabat.

Flyafgange fra København:

22/6, 6/7, 20/7, 3/8, 17/8.

Bindende tilmelding skal ske inden henholdsvis:

11/5, 18/5, 1/6, 15/6 og 29/6

Unge arbejdere fra et albansk landbrugskollektiv

samtidig med tilmeldingsforsku på 450 D.kr. til giro 2 16 89 28. Henvendelse: Falkonergrundsvej 8, 1959 Kbh.V.

DEMENTI

I Arbejderbladet nr. 3/75 bragte vi en artikel om Finn Ejnar Madsen og hans støtte til bortførelsen af den vesttyske politiker Peter Lorentz. Artiklen byggede på udtalelser som Finn Ejnar Madsen blev citeret for i en artikel i BT fra 3. marts. Imidlertid er Finn Ejnar Madsens udtalelser til BT blevet dementeret, og vi skal derfor ifølge preseloven bringe dette dementi. I BT 5. marts 1975 skriver Finn Ejnar Madsen således: Udtalelser som dem, jeg blev citeret for, har jeg aldrig afgivet. Jeg har nærmest givet udtryk for det modsatte af det citerede".

Hvad mener Finn Ejnar?

Finn Ejnar Madsen har henvendt sig til Arbejderbladet for at få dementeret den artikel som vi bragte i nr. 3/75, hvor vi skrev at han støttede bortførelsen af den vesttyske politiker Peter Lorentz. Vi har haft en korrespondance med Finn Ejnar Madsen for at få en tilkendegivelse af om han støtter denne bortførelse, eller han tager afstand fra den. Vi har ikke fået noget svar.

Finn Ejnar Madsen ønsker at gå for at være marxist-leninist. Hvis han er marxist-leninist må han tage den skarpe afstand fra denne bortførelse, og fra individuelle terrorhandlinger i det hele taget. Og han må tage afstand fra sin tidligere praksis, hvor han f.eks. under Verdensbankdemonstrationerne lod sig anholde med et par benzin-bomber.

Vi spørger derfor Finn Ejnar Madsen endnu engang: "Fordømmer du bortførelsen af den vesttyske politiker Peter Lorentz?"

KLASSE KAMPEN I VERDEN

Verdensbegivenhederne de sidste måneder er naturligt overstrålet af Vietnam's lysende eksempel. Men kampen mod undertrykkelse og udbytning føres dagligt over hele verden.

JAPAN

D. 11.4. strejkede 500.000 arbejdere for højere løn. 410.000 maskinarbejdere i El-industrien over hele landet og 80.000 havnearbejdere i de fleste vigtige havne omfattedes af strejken.

SYDKOREA

D. 8.4. dømtes 8 patrioter til døden og henrettedes dagen efter af Pak Jung Hi majoritet-kliken på helt grundløse anklager. Samtidig idømmes 28 studenter og patrioter strenge straffe, fordi de ønskede demokrati, og andre 32 revolutionære og patrioter dømtes strengt ved højeste ret på falske anklager. Disse domme afspejler den stigende modstand mod USA's majoritet styre i Syd-Korea.

SIKKIM

D. 10.4. vedtog nationalforsamlingen i den indisk-kinesiske grænsestat en "resolution," som anerkendte Indien's annekstion af Sikkim. Det skete under pres fra de store indiske militær- og politiske styrker, som dagen før havde omringet parlamentet.

SOVJETISK FLIRT MED ISRAEL

USSR har i den senere tid haft flere hemmelige kontakter med Israel. Dagbladet "Haaretz" afslører, at de russiske udsendinge er parat til at garantere Israel's sikkerhed, samt at USSR ikke vil kræve selvstændig PLO deltagelse i Genevekonferencen. Befrielsesbevægelsen må deltage som medlemmer af enten Syrien's eller Jordan's delegation. Dette er en grov krænkelse af det palestinske folks rettigheder og tjener til at øge den sovjetiske indflydelse i mellemøsten.

KUWAIT

Kuwait's finansminister har i et interview, som offentliggjordes d. 11.4. udtalt, at Sovjetunionen søger politisk og økonomisk dominans over de arabiske lande ved at sælge dem våben til høje priser. "Sovjetunionen udplynder de arabiske lande for råstoffer og forvandler dem til et marked for sine egne varer og en kilde til at skaffe sig hård valuta," sagde han. Sovjetunionen, som erklærer sig at være en garant for fred og sikkerhed, burde ikke presse de arabiske lande til at betale deres gæld og burde ikke udsætte dem for våben og amunitions embargo på et tidspunkt, hvor de arabiske lande står overfor store vanskeligheder i kampen for sejr. Videre sagde han, at Sovjet skylder de arabiske lande langt mere end de skylder Sovjet, fordi det har opnået store politiske interesser i denne del af verden.

Hsinhua News

BAADER-MEINHOF-GRUPPEN GÅR REAKTIONENS ÆRINDE

Medlemmer af den vesttyske Baader-Meinhof-gruppe har på ny været i aktion. Presse, radio og TV svælgede i begivenhederne omkring den vesttyske ambassade i Stockholm og tog dem som en kærkommen lejlighed til for en stund at slippe for at viderebringe det vietnamesiske folks sejrrige fremmarch. Og terroristerne beskrives som "revolutionære", som "yderliggående socialister", der vil "bekæmpe imperialismen". Men sandheden bag radio, TV og pressens fremstilling af Baader-Meinhof-gruppen er, at disse mennesker og deres handlinger INTE har tilfælles med marxismen-leninismen, at de intet har at gøre med de kræfter og organisationer - i Vesttyskland såvel som i alle andre lande -, der tålmodigt og målbevidst arbejder for at mobilisere de arbejdende masser til kamp mod det kapitalistiske system.

Sandheden er, at Baader-Meinhof-folkene intet har med socialisme og arbejderbevægelse at gøre - og dette til trods for, at de selv betegner sig som "marxister" og kalder sig "Røde Hær Fraktion". I virkeligheden er der tale om en håndfuld studenter og overklasse-afkom, som uanset deres hensigter - i praksis går de reaktionæres ærinde. Ved deres meningsløse terrorhandlinger giver de reaktionen kærkomne påskud til yderligere at indskrænke de demokratiske rettigheder. Deres virksomhed har kun ét resultat: at borgerskabets diktatur styrkes.

Vi ser det i Vesttyskland, hvor gamle nazi-folk som Franz-Josef Strauss får vind i sejlene i sin hetz mod alt progressivt, og hvor den socialdemokratiske regering omsætter Strauss' hetz i praksis gennem forstærket forfølgelse og terror mod progressive og revolutionære organisationer og enkeltpersoner.

Og vi ser det i Sverige, hvor aktionen kom yderst belejligt for Palme-regeringen, umiddelbart før den berygtede "terroristlov"s forlængelse skal til debat i rigsdagen. Denne "terroristlov" betyder bl.a., at de svenske myndigheder har vidtgående muligheder for at nægte antifascistiske flygtninge fra f.eks. Spanien og Chile indrejse- og opholdstilladelse i Sverige. Endvidere giver loven mulighed for at arrestere folk, som blot mistankes for at være eller sympatisere med terrorister. De tidligere terrorist-aktioner i Sverige har allerede ført til øgede bevillinger og beføjelser til sikkerhedspolitiet og en yderligere militarisering af politimagten. Disse tendenser vil nu blive yderligere forstærket. Myndighedernes infiltration og spionage mod de progressive og den revolutionære arbejderbevægelse vil blive udvidet.

Herhjemme har vi endnu ikke i større omfang mærket udviklingen i vore to nabolande, men det vil være naivt at tro, at den danske regering og dens "sikkerhedsudvalg" ikke har lagt nøje planer for en fremtidig stramning i stil

med udlandets. Men indtil dato er påskuddet, en terroristaktion i Danmark - udeblevet.

Det stigende antal terroristaktioner og terroristorganisationer i de senere år er en afspejling af det kapitalistiske systems økonomiske krise. De er udtryk for den småborgerlige intellektuelles spontane afsky for kapitalismens uhyrligheder. Men på grund af disse menneskers baggrund og samfundsmæssige stilling - deres isolering fra arbejderklassen og dens kamp - kommer deres afsky til udtryk i individuelle terrorhandlinger. De forstår ikke betydningen af at mobilisere arbejderklassen i kampen, for i virkeligheden nærer de en dyb foragt for arbejderne og deres kamp. De betragter sig selv som en kerne af "helte", der skal "vække" arbejderklassen til kamp. De ser ikke betydningen af, at arbejderne overalt i de kapitalistiske lande i disse år med voksende styrke svarer igen på kapitalens offensiv med strejker, demonstrationer og andre former for aktioner.

Terrorgruppernes aktioner er ikke nogen trussel mod borgerskabet. Det er derimod arbejderklassens kamp og modstand mod, at krisens byrder væltet over på dem. Og netop i denne situation kommer terrorgrupper som Baader-Meinhof som sendt fra himmelen for borgerskabet. Derfor er disse grupperes aktioner en kniv i ryggen på arbejderklassen og dens kamp - derfor går de reaktionens ærinde.

Fortsat fra forsiden

B&W...

man ønskede et svar fra arbejderne inden dette tidspunkt. Dette understregede Erik Hansen, da nogle talere på mødet mente, at man skulle vente og se hvad der skete på den ekstraordinære generalforsamling. Desuden fremførte nogle talere det rigtige synspunkt, at vi slet ikke kunne stemme om forringelser af de gældende overenskomster.

Også andre talere gik skarpt imod udtalelsen om et faktisk lønstop. Skulle man kæmpe mod fyringer og lukning af værftet, så skulle denne kamp ikke indledes med at man bøjede sig for ledelsens krav.

Da der også var delt to slags stemmesedler ud, således at der ikke kunne gennemføres en forvarlig afstemning, besluttedes det at genoptage mødet næste morgen.

Flere af tillidsmændene sad i bestyrelsen for afd. 5 i Metalforbundet. På et møde mandag den 21. april havde bestyrelsen vedtaget en række udtalelser til forelæggelse på afdelingens generalforsamling om torsdagen.

I en af dem stod bl.a.

"De magre resultater overenskomstlovgivningen gav, var en grov hån overfor den arbejderklasse, der ved flittig indsats skaber samfundsværdierne. Vi agter derfor at søge kompensation ved at stille lønkrav på vore arbejdspladser.

Den ene dag anbefaler de altså folk at stille lønkrav for 2 dage senere at foreslå "overenskomstlovgivning", der "var en grov hån overfor arbejderklassen", yderligere forringet med lønstop. Det er simpelthen så tåbeligt at det også må karakteriseres som et forsøg på at gøre B&W arbejderne til grin, på andre arbejdspladser.

Generalforsamlingen vedtog da også følgende udtalelse om sagen:

"Det er med beklagelse vi må konstatere, at en række tillidsmænd på B&W, deriblandt tillidsmænd som tilhører afd. 5, er røget på det store

Nej til fly-købene

Trods alle manøvrer og forsinkelser, så er der ingen tvivl om at "arbejder"regeringen gør hvad den kan for at få "århundredets våbenhandel" til at falde i hak. Den vil anvende 2,2 milliarder til køb af jagerfly, som kun det danske borgerskab, og med dem NATO har brug for.

Vi vender os imod disse flykøb, som vi vender os imod den borgerlige stats militærbudgetter i det hele taget. På samme tidspunkt som vi ser nedskæringer som rammer den arbejdende befolkning, ser vi militærbudgettet stige med 23 procent fra -74 til -75.

Derfor støtter vi også den underskriftindsamling som DKP har iværksat mod flykøbene.

Men trods dette gode initiativ, så er DKP ingen forbundsfælle i kampen mod kapitalens "arbejder"regering. "Spar to milliarder" siger DKP til Socialdemokratiet, og vil dermed bilde os andre ind, at vi kan presse Socialdemokratiet til at bruge pengene til fordel for det arbejdende folk, i stedet for til volds magten. - Det socialdemokrati, der lige har skåret ned på børnehaver og vuggestuer -. Det parti der fik lokket os ind i NATO, det parti der går ind for en forhøjelse af militærbudgetter, så Danmark nu er blandt de lande der har den højeste militærbudget pr. indbygger. Det parti der som sin parole har: Hvad der gavner kapitalen, gavner også arbejderklassen.

"Nej til militarismen - ja til fred og afspænding" siger DKP. Men heller ikke i kampen for verdensfreden skal man sætte sin lid til

blufnummer Bonde Nielsen har sat i scene med at foreslå en lønpause på B&W.

Vi må på det kraftigste misbillige, at tillidsmænd i vores afdeling i det hele taget kan komme på den tanke at foreslå noget sådant til afstemning på arbejdspladsen og fraråder disse tillidsmænd fremover at medvirke til den slags overgreb."

På begæring af Fællesklubbens ledelse var der tirsdag den 29. april møde mellem Dansk Metal-arbejderforbund og Jernbaronerne.

Dette møde indledtes med en kort orientering fra Fællestillidsmanden. Ledelsen opretholdt sine trusler om fyringer, hvis ikke lønaktionerne blev stoppet, og man accepterede en lønpause indtil lønudvalget var blevet enige om nye lønsystemer, et krav Bonde Nielsen har opstillet i plan 78.

På trods af forslag om ikke at gennemføre nogen afstemning, så sluttede mødet alligevel med en afstemning om den udtalelse, flertallet af tillidsmændene havde forelagt dagen før.

Det blev imidlertid tilføjet, at et nej til udtalelsen samtidig skulle betyde, at man trådte ud af det lønudvalg.

KOLBØTTEKONGEN OG STIK-I-REND-HELMER

Om mandagen meddelte Erik Hansen afstemningsresultatet: 1730 nej, mod 368 ja, til lønpause. Ledelsen havde fået et svar, der ikke var til at tage fejl af. Afstemningsresultatet var også et klart svar til den linje de 10 tillidsmænd plus bestyrelsesrepræsentant Helmer Hansen havde foreslået. Det var så klart et svar, at de efter afstemningen har prøvet at lyve sig fra, at de anbefalede arbejdspladsen at stemme ja til lønstop.

I sin kommentar til afstemningsresultatet udtalte Erik Hansen sin begejstring. "Vi har vundet en stor sejr". Hvad han ikke sag-

dem. DKP sætter nemlig sin lid til Sovjetunionen, der sammen med USA repræsenterer 70 procent af verdens rustningsudgifter, - der sammen med USA har placeret sine største troppekonzentrationer i Europa, - der ligesom USA ikke viger tilbage for at invadere andre lande, hvis de ikke danser efter "De nye Zarers" pibe. "Fred og afspænding" siger supermagterne, - og fortsætter kaprustningen. Freden kan kun forsvares ved at bekæmpe dem.

Til syvende og sidst er DKPs motiv til indsamlingsen da også at vise Socialdemokratiet, hvor stor opbakning DKP har i befolkningen. Det vil forøge Socialdemokratiets lyst til at tage DKP med i et nærmere parlamentarisk samarbejde - DKPs højeste ønske.

På trods af DKPs motiver, skal vi skrive under. De mange tusind underskrifter der helt sikkert bliver samlet ind, vil være en fin protest, i den aktuelle situation mod regeringen. Det vil tvinge "social-akrobaterne" til nye afslørende krumspring og det vil være et tegn på at de arbejdende masser er parat til at forsvare freden og sikkerheden.

de, men som alle tænkte, var, at det var på trods af kolbøttekongen Erik Hansen, stik-i-rend Helmer og de 9 øvrige tillidsmænd.

Men naturligvis skal vi vurdere disse murbrækkere for jernbaronerne krav om lønstop. Derfor endnu et par ting.

Efter mødet udtalte Erik Hansen at "han nu troede der blev ro på værftet."

Vi er ikke i tvivl om at Erik Hansen vil gøre sit for at få standset forsvaret af Løn og arbejdsforholdene på B&W. Og selv om mødet resulterede i en undskyldning fra Ledelsen, hvor truslerne om afskedigelser og lønpause blev trykket tilbage, så er det kun de mest naive stakler der lader sig bluffe af den slags.

I den fælleserklæring, som tillidsmændene ifølge Aktuelt har tiltrådt fastslås det, at eventuelt kommende lønuoverensstemmelser skal behandles efter de aftalte regler for behandling af faglig strid, dvs. mæglingssmøder, ti-mandsmøder osv. Skulle vi forsvare vores løn efter overenskomstens lønbestemmelser ville det reelt betyde lønstop. Det ved enhver.

Det blev til fulde understreget på afd. 5 Generalforsamling. Hvor formanden Bent Fjellrad i sin beretning oplyste at han de sidste 14 dage havde deltaget i 15 mæglingssmøder uden at opnå resultater på et eneste af dem.

Skruebrækkere som Paulus Andersen og Charles Hansen, med deres regler for behandling af faglig strid, må holdes uden for kampen og stemples som de håndlangere for arbejdsgiverne de er.

Men også Kolbøttekongen, Stik-i-rend Helmer og de 9 øvrige tillidsmænd der fungerede som murbrækkere for Ledelsens krav om lønstop, må holdes udenfor kampen.

Vi kan ikke forsvare os mod ledelsens angreb på vores løn- og arbejdsforhold, mod truslerne om masseafskedigelser og lukning af værftet, med sådanne folk i spidsen.

"Det mindste af to onder er stort nok"

Eva Gredal er ikke det mindste onde.

Som led i finansloven har folkettinget vedtaget nedskæringer på bl.a. det sociale område. Det er især besparelserne i dagsinstitutionerne, nedskæringer af børnetilskuddene og fyring af pædagoger.

Der er tale om at 3600 pædagoger skal fyres om et år, foruden dem der allerede nu rammes af de besparelser på 140 mill. kroner forliget i år alene indeholdt. Der bliver her tale om dem, der holdes ude ved ansættelsesstop og ved at evt. planlagt byggeri stoppes. Så allerede i dag vil virkningerne af forliget kunne mærkes. Men til næste år skal der spares 174 mill. så om det kun bliver de 3600 må stå hen med et stort spørgsmålstegn.

Nedskæringen af børnetilskud, betyder en halvering for langt de fleste familier af tilskuddet. Samtidig med at der så følger store prisstigninger i kølvandet på dagsinstitutionerne, vuggestuer, børnehaver og fritidshjem.

Motivet for at vælte disse store byrder over på arbejderne er slet skjult. Finansherrerne skrigr på kapital til investeringer for at

den kan klare konkurrencen. Og disse nedskæringer og besparelser er netop nødvendige til at frigøre kapital til industriens investeringer. Som direkte og indirekte "socialhjælp" til industrien bevilger regeringen penge.

I tider som nu med stor arbejdsløshed, sættes bevidst på at have gratis arbejdskraftreserve. Idet man tvinger de kvindelige industriarbejdere til i stor stil at blive hjemmegående. At de så heller ikke tæller med i arbejdsløshedsprocenten er kun ekstra fedt, når socialdemokraterne skal skjule dette samfunds urimeligheder.

Men lad os nu se hvad det er for en lusket metode de har benyttet sig af, for at få dette forlig listet igennem. Først kom Venstre og sagde at der skulle fyres 5000 pædagoger - og så kom Socialdemokratiet og sagde der kun skulle fyres 3500. Det er den gamle dobbelttaktik, hvor Socialdemokratiets politik, skal fremstå som "det mindste af to onder".

På samme måde foregik regeringens overenskomstindgreb også. Når Eva Gredal i dag står frem og siger, at hun heller ikke er tilfreds med resultatet, så er det hykleri fra ende til anden.

SF og DKP stemte imod fyringerne af pædagogerne, men for nedskæringerne på børnetilskuddene. Både DKP og VS'erne synger med på Socialdemokraternes snak om "det mindste af to onder".

Men det er en farlig melodi for arbejderklassen, især i en situation som nu, hvor den kun skal lulle arbejderne i søvn, mens kapitalen vælter den ene byrde over på os efter den anden. Hvis vi hele tiden accepterer "det mindste af to onder" - hvor ender vi så? Der hvor kapitalen vil have os: I tiggerstilling!

FRA

ARBEJDSPLADSERNE

Den kommunistiske avis er de klassebevidste arbejderes røst. Dens altafgørende styrke er korrespondancen fra arbejdspladserne. Skriv til din avis om alle udslag af den kapitalistiske produktionsmådes urimeligheder, men også om alle de spørgsmål, som rejser sig mand og mand imellem på arbejdspladserne, som kræver uddybelse eller et svar. Adressen er: ARBEJDERBLADET - Guldbergvej 13, 4. th., 2000 København F.

3500 UD I VILD STREJKE PÅ 2 mdr.

"Jeg vil kraftigt henstille, at alle nu bliver enige om at standse enhver generel lønglidning som ikke er udtryk for en effektivitetsforbedring."

Sådan sagde formanden for "Jernets" arbejdsgivere Poul Madsen på Sammenslutningens generalforsamling fornylig. Og hvad ser vi på landets arbejdspladser? At flere og flere arbejdsgivere lukker for enhver lønforhøjelse selv om overenskomsten (inden for jernet) foreskriver lønglidning. Og netop derfor er der så mange vilde strejker! Arbejderklassen bliver i denne tid presset på alle mulige måder. Arbejdskøbere, regering og LO i uskøn forening velter krisens byrder over på arbejderne. Det er det vi reagerer på med vilde strejker.

I marts og april måned (altså tiden efter regeringsindgrebet) har der været 34 vilde strejker, omfattende ialt ca. 3500 arbejdere (og det er foruden proteststrejkerne i forbindelse med indgrebet). Arbejderbladet 4/74 bragte en lignende undersøgelse, hvor tallet for 2½ måned var 36 strejker. Det vil altså sige, at der ikke er nogen nævneværdig udvikling i antallet af strejker. Men i den forrige undersøgelse var en af konklusionerne:

Men den viser også, at arbejderne tillid til egne kræfter og forståelse for det nødvendige i en uforsonlig kamp, hvis kravene skal opfyldes, kun befinder sig på begynderstadiet.

"Fagbureaukraterne dukker hurtigt op på valpladsen. Deres løf-

Sabroe-arbejderne holder strejke-møde

ter om resultatrige forhandlinger er ofte tilstrækkeligt til at få arbejdet igang igen."

Dette er vel stadig gældende. Men for de mest fremskredne arbejdere er begynderstadiet ved at være overstået. F.eks. varede 12 strejker over de "tilladte" 2 dage mod 2 sidste år! Og 4 varede længere end en uge. Det viser at den liberalisering af arbejdsretten som gennemførtes 1/73 er ved at miste sin betydning. Flere og flere har gennemskuet, at 2 dages proteststrejker ikke gør ret meget andet end forhindre virkeligt kamp for kravenes gennemførelse. Og hvad der er lige så vigtigt. Graden af organisering er langt større i dag end for et år siden. I hvert fald to af strejkerne var organiseret udenom fagforeningerne, i strejkekomite. Nemlig Uniprint, Sa-

broe og tobaksarbejderne i Ålborg forsøgte også selvstændig organisering. Det var der intet af i undersøgelsen sidste år. Hvad viser undersøgelsen idag? At arbejderne vil kæmpe mod kapitalens overgreb. At de ikke sætter sig ned og venter på at fagforeningen skal klare ærterne. Belært af mange års erfaringer med fagforeningernes klassesamarbejde tager arbejderne i disse år sagen i deres egne hænder i større og større udstrækning. Derfor rejser vi disse paroler for den faglige kamp:

Vent jer intet af de reformistiske ledere - Stol på egne kræfter!

Leve de vilde strejker - skub fagforeningen til side - dan strejkekomiteer!

listiske samfunds urimeligheder. Det er et klart alternativ til visse "arbejder" leders snak om at arbejderne skal sætte deres lid til "de valgte repræsentanter" i fagforeningen og folketingset. Strejkerne viser at arbejderne vil kæmpe.

Hjælp os med at sprede dette kampens budskab i arbejderklassen. Rapporter om de strejker du hører om. Hold øje med den lokale presse. Fortæl om de erfaringer som kan komme andre arbejdere til gode og styrke vores fælles kamp. Rapporter til Arbejderbladet, Guldbergvej 13 4. th, 2000 F.

Om Ny arbejderbeskyttelseslov: OVERBELASTNING AF RYGGEN STADIG LOVLIG

Den nye arbejderbeskyttelseslov behandler med alvor problemet vedrørende rygskeer i forbindelse med udbringningen af koks i sække. En bestemmelse siger således at efter 1. juli i år må sække med mere end 50 kg. kun bæres af chaufføren i plant terræn, og således f.eks. ikke ned i kældere. Endnu bedre arbejdsforhold bliver der efter 1. januar 1978 når en ny regel fastslår at chaufføren kun må bære en sæk 5 meter væk fra vognen. Til trost for ældre damer og andre som allerede havde indstillet sig på at skulle have sved på panden under slæbet med at få brændselet under tag kan det oplyses at problemet er løst. Under granskning af loven har kulfirmaerne nemlig fundet frem til en gruppe mennesker, som naturen tilsyneladende har udstyret med ryggrad af stål - chaufførmedhjælpere - disse omfattes ikke af den nye lov og kan derfor frit pukke videre. Ved at sætte en medhjælper med i vognen er problemet løst, men det

vil naturligvis fordyre brændselet, udtalte et af firmaernes direktører.

Rigtig alvorlig bliver situationen 1. januar 1980. Til den tid regner man efter alt at dømme med at den nuværende bestand af medhjælpere er slidt op, og der tilføjes derfor en bestemmelse om at ingen må bære sække som vejer over 50 kg.

-Det bliver en hård nød at knække, udtaler direktør P.E. Daurup, Fyns Kulindkøbsforening til Fyns Stifttidende, vi leverer fast brændsel i hektolitermål, og en sæk med 1 hl. kan veje op til 60 kg. Det er muligt, der kan ændres ved den automatiske afvejning fra siloerne, men det bliver i hvert fald kostbart, og merprisen kan kun betales af forbrugerne.

Der kan man se hvad arbejderbeskyttelsen er værd i et kapitalistisk samfund. Hvis arbejderne vil undgå rygskeer og nedslidning, så har de kun sig selv og deres egen kontrol at stole på.

Flere arbejdsulykker i 74

I fjerde kvartal -74 blev 21 arbejdere dræbt i produktionen, og der blev indberettet 6522 arbejdsulykker til arbejdstilsynet. Tallene er fra "Danmarks Statistik's" seneste opgørelse. Det er det højeste antal døde og tilskadekomne der er registreret siden maj -73. Også tredje kvartal af -74 var tallene høje: 8275 arbejdsulykker, 15 dræbte. Tænk samtidig på, at i løbet af 1974 er der på grund af arbejdsløsheden blevet 80.000 færre ansatte i industrien! (Danmarks Statistik) - færre arbejdere, flere ulykker! Enhver der står på en arbejdsplads til daglig kender grunden: Frygten for at blive fyret, arbejdsarbejdernes hårdere linje over for lønkrav, og værkførerens og mestres stadig frækkere optræden på skærm og i vejret. Jo, vi skal love for at det hjalp på "arbejds miljøet" at vi fik den forhenværende forbundssekretær i Metal, Erik Andersen, som direktør for Arbejdstilsynet!

EN DELVIS SEJR

Strejken på "Skråen" i Ålborg varede i godt to uger. Den startede umiddelbart efter påske på grund af fire resultatløse forhandlinger med ledelsen om et løntillæg på tre kroner i timen til alle, da timelønnen for tobaksarbejderne er urimelig lav - helt nede på det samme som arbejdsløshedsunderstøttelsen.

"Skråen" ejes af Skandinavisk Tobakskompagni som efterhånden er ejer eller medejer af hovedparten af tobaksfabrikker i Danmark. Ledelsen for dette monopolforetagende fastholdt sit kategoriske nej af principielle grunde, fordi den frygtede, at lønkravet skulle brede sig til tobaksarbejderforbundets øvrige 3.700 medlemmer. Det kan nemlig ikke være fordi Ålborgfabrikken ikke kaster nok af sig, da aktionærerne netop umiddelbart efter påske fik udbetalt 20% i udbytte.

Strejken sluttede fordi arbejderne fik tilsagn om realitetsforhandlinger og disse har nu fjorten dage efter givet 1,25 kroner til alle. Det er betydeligt mindre end de tre kroner man havde krævet, men det bør alligevel betragtes som en delvis sejr.

Strejken blev fra begyndelsen ført som en selvstændig kamp med arbejdermøder hver morgen og demokratisk valgt strejkeledelse. Kravene mødte stor sympati fra mange arbejdspladser og Fællesorganisationen for nordjylland. Tobaksarbejderforbundet var den eneste fagforening, som åbent gik imod strejken.

Forbundsformanden i Ålborg, Inger Kloss, har hele tiden gjort alt for at sabotere strejken. Det vistes blandt andet ved hendes

udtalelser til Ålborg Stifttidende: "Jeg må som fagforeningsrepræsentant gøre hvad jeg kan for at få stoppet den ulovlige aktion."

Og til Information: "Vi skulle jo regne med og håbe på, at resten bøjer sig tirsdag morgen."

Hvilket man også gjorde på Sofiendal, hvor Inger Kloss er fællestillidsmand. På Skråen ville man ikke bøje nakken for ledelsen og fagforeningens trusler. Som nævnt gik man først i arbejde efter tilsagn om realitetsforhandlinger.

Arbejderne på Skråen har lært af den selvstændige og demokratiske organiserede kamp, som vi har set eksempler på i den sidste tid. På trods af det har strejkeudvalget ikke været tilstrækkeligt opmærksom på fagforeningens snegede taktik, der går ud på at bringe en strejke til ophør øjeblikkeligt, som for eksempel på Sofiendal. Men hvis det ikke lykkes, forsøger fagbevægelsen at overtage strejkeledelsen og forhandlingerne, for at dreje den tilbage og ind i det fagretslige system igen. Dette skete på Skråen. Begyndelsen til dette kan vi finde i en udtalelse fra fællestillidsmanden på Skråen, som også var medlem af strejkeudvalget: "Vi vil arbejde på at få gjort aktionen lovlig."

En sådan holdning baner vejen for den mulighed, at acceptere en forhandlingsløsning, der i de fleste tilfælde giver et dårligere resultat end det stillede krav. Desuden drejer man opmærksomheden væk fra det centrale: Det centrale er ikke om en strejke er lovlig eller ej. Men om kampen bliver organiseret af arbejderne selv og giver sejr for de stillede krav.

RAPPORTÉR OM STREJKER TIL ARBEJDERBLADET!

Undersøgelsen i artiklen "3500 ud i vild strejke på 2 måneder" bygger på dagspressens oplysninger. Den er derfor højst ufuldstændig. Enhver ved at der hver dag landet over er strejker som aldrig når frem til massemedierne.

Hvorfor er det så vigtigt at følge udviklingen af strejkebevægelsen? Fordi det er arbejderne egen kamp mod kapitalen. Selv om det ikke er de store sejre der bliver vundet, så viser det, at arbejderne ikke vil finde sig i det kapital-

TAG KONTAKT MED

KAm-1

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSENS

KOLDING
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

ÅRHUS
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

NYBORG
POUL WEILE
CHRISTIANSLUNDSVEJ 45 A
5800 NYBORG

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE III
2100 Ø (lf. TR 6627)

ÅLBORG
LENNART GRADÉN
RAVNKILDEVEJ 38, 1.
9000 ÅLBORG

ODENSE
RØDE STJERNE
GRAVENE 3
5000 ODENSE

NY KONTAKTADRESSE:

SVENDBORG:
JØRGEN NIELSEN
MØLLEGADE 13, 3.
5700 SVENDBORG

Åbningstider for Røde Stjerne

København: man.-tors.: 16-17.30
fre.: 16-19.30
lør.: 10-14.00

Odense: man.-tors.: 16-17.30
fre.: 16.15-20
lør.: 11.00-14

Kolding: ons.-tors.: 16-17.30
fre.: 16-20.00
lør.: 10-13.00

Horsens: tors.: 16.30-18
fre.: 16.30-20
lør.: 10-13.00

Århus: man.-tors.: 16.30-17.30
fre.: 16.30-19.30
lør.: 10-13.00

KAMPFOND

GIRO 20 43 45

Adr.: Guldbergvej 13, 4,
2000 København F.